Et Mindretal (N. Andersen [Tisted Amts 3dje Valgkreds]) erkender, at det af Flertallet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag, paa væsentlige Punkter tilsigter ret betydelige Forbedringer, navnlig fordi det i noget mindre Grad end Lovforslaget begunstiger Kjøbenhavn og Købstæderne paa Landkommunernes Bekostning, ligesom det ogsaa i noget mindre Grad end Lovforslaget bebyrder Kommunerne med et nyt og for de fleste Kommuner lidet lønnende Arbejde i Form af et yderst indviklet Regnskabsvæsen, vidtløftig Korrespondance o. s. v. Mindretallet har derfor hovedsagelig kunnet slutte sig til Flertallet, men har dog ikke kunnet undlade at tage Særstilling paa enkelte Punkter.

Mindretallet maa i Tilslutning til Folketingets Afstemning ved 2den Behandling af det tilsvarende Lovforslag i Fjor, fremdeles fastholde, at midlertidigt Ophold i en Kommune af saadan Varighed, at det overhovedet medfører Skattepligt, bør medføre Skattepligt til den midlertidige Opholdskommune for hele det Tidsrum, Opholdet omfatter. Flertallet har ved Bestemmelserne i § 1 b. søgt at give nærmere Regler for den administrative Afgørelse af slige Beskatningsspørgsmaal, der navnlig forekomme særlig hyppigt ved Forholdet mellem Kjøbenhavn og de tilgrænsende Landkommuner. Flertallet tiltræder den Betragtning, der fra anden Side er gjort gældende, at de saakaldte „Landliggeres" midlertidige Ophold i en Landkommune maa betragtes og behandles, som om disse have „dobbelt Opholdskommune", og at der som Følge deraf, ved administrativ Afgørelse kan tillægges Kjøbenhavn en Andel af den paagældende Landliggers personlige Kommuneskat for den Tid, han opholder sig i Landkommunen. Mindretallet bestrider ikke, at der kan være Tilfælde, i hvilke en Landligger med Føje kan anses for at have dobbelt Opholdskommune, men dennes Skat for det Tidsrum, Landopholdet varer, bliver jo ogsaa altid, selv under de for Landkommunen heldigste Forhold, delt mellem Kommunerne paa en for Kjøbenhavn særdeles gunstig Maade, selv om den paagældende Landliggers hele personlige Skat (Indtægtsskatten), for det nævnte Tidsrum tilfalder Landkommunen, netop fordi det kun er Indtægtsskatten, der kan komme den midlertidige Opholdskommune til gode, og da Kjøbenhavn er saa heldigt stillet frem for Landets øvrige Kommuner, at Indtægtsskatten kun udgør lidt over en Tredjedel af samtlige Skatter og Afgifter, der indgaa i Kommunens Kasse, vil Kjøbenhavn altid oppebære henved to Tredjedele af sine Borgeres Skatteydelser ubeskaarne, selv om en Del af disse Borgere tage Ophold nogle Maaneder af Aaret i en Landkommune og der komme til at erlægge en tilsvarende Del af Indtægtsskatten. Mindretallet kan derfor ikke fravige den Opfattelse, at den personlige Kommuneskat under midlertidigt Ophold bør fordeles mellem Kommunerne udelukkende i Forhold til Opholdets Varighed, saa meget mere som det vist maa erkendes fra alle Sider, at de omhandlede kjøbenhavnske Landliggere paaføre de vedkommende Landkommuner overordentlig betydelige Udgifter af saadan Art, som en Landkommune ellers aldrig vilde indlade sig paa. Mindretallets Underændringsforslag til § 1, der er i Overensstemmelse med Folketingets tidligere Standpunkt i denne Sag, sigter til at tilvejebringe en fast Lovregel for dette Forhold.

Mindretallet deler ikke den Opfattelse at Lovforslaget, saaledes som det er affattet i Flertallets Hovedændringsforslag, vil hidføre en saa betydelig Lettelse i de paa Hartkornet hvilende kommunale Byrder, som i Betænkningen antydet (i alt henved 10 Kr. pr. Td.), medmindre der i Lovforslaget optages udtrykkelige Bestemmelser, der dels betrygge Hartkornet mod yderligere Paalæg i Fremtiden, og dels tilvejebringe Muligheden for en betydelig Udvidelse af den Basis, paa hvilken Ligningen i Landkommunerne hviler, samt tillige fastsætte saadanne Regler for Fordelingen af den Del